

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie III Wydział Karny

z dnia 06 sierpnia 2019 r.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2017 r. około godziny 18:00 M. P. spotkał się ze swoimi kolegami: M. D. (1), K. P. oraz Ł. W. na parkingu przy ul. (...) w W.. Mężczyźni spożywali alkohol w postaci wódki oraz piwa. W pewnym momencie, około godziny 22:00, M. P. wsiadł do swojego samochodu marki O. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód ten był zaparkowany tyłem do jezdni, na wyznaczonym miejscu parkingowym, prostopadle do jezdni ul. (...). M. P. uruchomił silnik, wrzucił wsteczny bieg, a następnie samochód zaczął jechać do tyłu. Gdy tylne koła pojazdu znalazły się na jezdni do samochodu podeszli funkcjonariusze Policji: A. W. oraz M. J., którzy nakazali kierowcy wysiąść z samochodu. Od mężczyzny wyczuwalna była wyraźna woń alkoholu. Mężczyzna zachwiał się podczas wysiadania z samochodu. Funkcjonariusze Policji nie dysponowali alkometrem. W związku z tym wezwali inną załogę w składzie: S. B. oraz M. T.. Kierujący pojazdem marki O. został przebadany na zawartość alkoholu powietrza w wydychanym powietrzu: wynik I badania – 0,86 mg/l, wynik II badania – 0,97 mg/l, wynik III badania – 0,92 mg/l. W związku z powyższym M. P. został zatrzymany w dniu 25 października 2017 r. o godz. 22:00, a następnie przewieziony do (...) W. II celem wykonania dalszych czynności w sprawie. W pobliżu samochodu marki O. znajdowała się grupa mężczyzn. Jedną z tych osób – Ł. W. – chciała uzyskać informację o tym, co dzieje się z M. P.. W wyniku podjętych czynności ustalono, że nie zabezpieczono monitoringu z miejsca zdarzenia z uwagi na upływ czasu, jak również nie udało się ustalić innych świadków zdarzenia.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. P. – k. 16-17, 117, częściowo zeznania M. D. (1) – k. 23-24, 188-189, częściowo zeznania K. P. – k. 29, 172-173, częściowo zeznania Ł. W. – k. 27, 171-172, zeznania M. J. – k. 10-11, 207-208, zeznania A. W. – k. 39-40, 130, zeznania S. B. – k. 61-62, 130, zeznania M. T. – k. 64-65, 131, protokół zatrzymania osoby – k. 4, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 7-9, kserokopia notatników służbowych – k. 141-147, notatka – k. 46.

M. P. urodził się (...) w P.. Posiada wykształcenie średnie ogólne. Nie ma wyuczonego zawodu. Utrzymuje się z prac dorywczych w branży przeprowadzek. Z tego tytułu osiąga dochód w wysokości około 1 200,00 złotych miesięcznie. Jest żonaty. Ma dziecko w wieku 6 lat, które pozostaje na jego utrzymaniu. Jest osobą niekaraną. Był wielokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym. Nie leczył się odwykowo ani psychiatrycznie.

Dowód: notatka urzędowa – k. 69, dane osobopoznawcze – k. 117, informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 203.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony **M. P.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 25 października 2017 r. przebywał wraz ze swoimi znajomymi: M. D. (2), K. P. oraz Ł. W. w samochodzie marki O. (...) nr rej. (...). Pojazd był zaparkowany przy ul (...) w W.. Siedzieli w samochodzie i spożywali alkohol. Oskarżony oświadczył, że rozpoczął picie alkoholu około godziny 18:40 i w tym czasie wypił około 5 piw oraz 0,5 litra wódki. Nie pamięta, o której godzinie podeszli funkcjonariusze Policji, ale pojazd w tym czasie stał w miejscu. Miał on jednak włączony silnik w celu ogrzania się i słuchania radia. Oskarżony wyjaśnił, że w dniu 25 października 2017 r. w ogóle nie poruszał się tym samochodem. Gdy podeszli Policjanci, oskarżony siedział na miejscu dla kierowcy, zaś jego znajomi byli w samochodzie. Oskarżony nie pamięta szczegółów zatrzymania, ponieważ był już wtedy „mocno pijany”. Nie wie też co stało się z jego znajomymi i czy byli obecni podczas interwencji Policji (wyjaśnienia oskarżonego z dnia 26 października 2017 r. – k. 16-17). Podczas przesłuchania przed Sądem oskarżony podtrzymał uprzednio składane wyjaśnienia w sprawie, jednakże wskazał, iż podczas wcześniejszego przesłuchania był zestresowany. Ponadto zgłaszał zastrzeżenia co do zachowania funkcjonariuszy

Policji przeprowadzających interwencję. Oskarżony konsekwentnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał, że spożywał wraz z kolegami alkohol w obrębie samochodu. Początkowo spożywali alkohol w samochodzie dostawczym. Następnie przenieśli się do samochodu marki O., ponieważ chcieli się ogrzać. Nie pamiętał, czy silnik był włączony. Z samochodu wychodzili tylko po to, aby zapalić, ponieważ w jego samochodzie nie pali się. Oskarżony zaprzeczył, aby chciał prowadzić pojazd pod wpływem alkoholu. Ponadto oskarżony wniósł o przesłuchanie

w charakterze świadków jego kolegów, z którymi spotkał się tego dnia i z którymi wspólnie spożywali alkohol (wyjaśnienia oskarżonego z dnia 30 sierpnia 2018 r. – k. 117).

Świadek **M. D. (1)** zeznał, że w dniu 25 października 2017 r. spotkał się około godziny 20:00 z M. P., K. P. oraz Ł. W.. Spożywali alkohol na pace samochodu dostawczego marki R., który jest samochodem firmowym użytkowanym przez oskarżonego. Aby się ogrzać przesiedli się do samochodu marki O. stojącego obok. M. P. siedział na miejscu kierowcy. M. D. (1) siedział obok kierowcy, a K. P. oraz Ł. W. stali na zewnątrz pojazdu. W tym momencie podeszli do nich Policjanci. Silnik był włączony, ale samochód stał w miejscu. M. P. został zatrzymany, zaś żaden z pozostałych mężczyzn nie został spisany (zeznania –

k. 23-24). W toku postępowania sądowego świadek zeznał, że wszyscy uczestnicy spotkania siedzieli w samochodzie, ale świadek nie pamięta, które miejsce on zajmował. Samochód się nie poruszał. M. D. (1) zeznał, że minęła chwila od momentu uruchomienia silnika do momentu pojawienia się funkcjonariuszy Policji. Zdaniem świadka samochód marki O. nie był w ruchu. Świadek potwierdził uprzednio składane zeznania, wskazując że podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego pamiętał lepiej całe zdarzenie (protokół rozprawy z dnia 25 marca 2019 r. – k. 188-189).

Świadek **Ł. W.** zeznał natomiast, że w dniu 25 października 2017 r. około godziny 21:00 spotkał się z M. P., M. D. (1) oraz K. P.. Podczas spotkania spożywali alkohol, tj. piwo i wódkę. Ze względu na pogodę postanowili schować się w samochodzie marki O.. Oskarżony wsiadł do samochodu i włączył silnik. Ł. W. i K. P. stali obok pojazdu. Na miejscu pasażera obok kierowcy usiadł M. D. (1). Zaraz po odpaleniu samochodu, po około 5 sekundach, pojawili się Policjanci, którzy zatrzymali M. P. (zeznania – k. 27). W toku postępowania sądowego świadek podtrzymał uprzednio składane zeznania. Świadek zeznał, że nie wsiadał do samochodu marki O., zaś wszystko wydarzyło się bardzo szybko (protokół rozprawy z dnia 04 lutego 2019 r. – k. 171-172).

Świadek **K. P.** zeznał, że spotkał się z M. P., M. D. (1) oraz Ł. W.. Do spotkania doszło w okolicy ul. (...) w W. na parkingu przy samochodzie marki O. należącym do oskarżonego. Kiedy spotkali się, to zaczęli pić piwo. Wchodzili też do samochodu, aby się ogrzać, ponieważ było zimno. Samochód miał otwarte drzwi, z wnętrza pojazdu dobiegała głośna muzyka. Świadek oraz jego koledzy wypili sporo alkoholu. Świadek czuł, że jest pijany. Żaden z obecnych mężczyzn nie jeździł tym samochodem. Po około 2-3 godzinach spotkania podeszło dwóch funkcjonariuszy Policji. Oskarżony siedział wówczas na miejscu kierowcy. Świadek K. P. stał na zewnątrz i rozmawiał z jednym z kolegów, ale nie pamięta który. Policjanci spisali mężczyzn,

a M. P. zatrzymali w związku z prowadzeniem pojazdu pod wpływem alkoholu (zeznania – k. 29). W toku postępowania sądowego świadek podtrzymał uprzednio składane zeznania. Zeznał, że oskarżony uruchomił silnik, aby się ogrzać. Nigdzie nie zamierzał jechać, gdyż nie było takiej potrzeby. Świadek nie pamiętał, czy wsiadał do samochodu, czy też nie (protokół rozprawy z dnia 04 lutego 2019 r. – k. 172-173).

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego M. P. oraz zeznań świadków: K. P., M. D. (1) oraz Ł. W. wskazać należy na szereg rozbieżności, które mają wpływ na ocenę ww. depozycji jako wartościowego materiału dowodowego dla dokonywania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Oskarżony wskazał, że gdy podeszli do niego policjanci, to w pojeździe znajdował się on oraz trzech jego kolegów. Tymczasem M. D. (1) wskazał, że on siedział na miejscu dla pasażera (obok kierowcy), zaś Ł. W. oraz K. P. znajdowali się poza pojazdem. M. D. (1) zeznał, że mężczyźni początkowo spożywali alkohol na pace dostawczego samochodu użytkowanego przez M. P.. Oskarżony dopiero podczas przesłuchania przed Sądem (po zapoznaniu się z uzasadnieniem aktu oskarżenia) zeznał, że początkowo spożywali alkohol na pace samochodu. Na wcześniejszym etapie postępowania oskarżony o tym nie wspominał. Świadcowi Ł. W. oraz K. P. w ogóle nie wspominali o tym, że spożywali alkohol na pace samochodu dostawczego.

Świadek Ł. W. zeznał, że Policjanci pojawili się bardzo szybko na miejscu interwencji, bo po około 5 sekundach od uruchomienia silnika pojazdu. Tymczasem oskarżony oraz pozostali świadkowie wskazywali, że był to zdecydowanie dłuższy okres. K. P. zeznał, że samochód miał otwarte drzwi, z wnętrza pojazdu dobiegła głośna muzyka, a mężczyźni co jakiś czas wchodzili do środka, aby się ogrzać i z niego wychodzili, a Policjanci zjawili się dopiero po około 2-3 godzinach. M. D. (1) i K. P. nie wspomnieli, że na miejsce interwencji przybyła druga załoga Policji. Ponadto M. D. (1) zeznał, że żaden z mężczyzn nie został wylegitymowany przez Policję. K. P. zeznał natomiast, że wszyscy zostali wylegitymowani przez Policję. Jak wynika z notatnika służbowego wylegitymowano i spisano jedynie świadka Ł. W., który interesował się sytuacją M. P. (k. 143). Gdyby na miejscu zdarzenia byli obecni pozostali świadkowie, to osoby te również zostałyby wylegitymowane, a ich dane spisane. Brak jest bowiem logicznego wyjaśnienia dlaczego funkcjonariusze Policji zdecydowali się na spisanie danych tylko jednego świadka. W ocenie Sądu zeznania świadka K. P., Ł. W. oraz M. D. (1) zasługują na miano wiarygodnych jedynie w nieznaczącej części, a mianowicie co do tego, że w dniu 25 października 2017 r. ww. mężczyźni oraz oskarżony spożywali wspólnie alkohol. W pozostałym zakresie zeznania świadków nie zasługują na miano wiarygodnych, gdyż są one wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań świadków M. J. oraz A. W.. Z tych samych względów jako niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego M. P. co do przebiegu wydarzeń na ul. (...) w W.. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji przesłuchanych w sprawie, a nadto nie znajdują one potwierdzenia w zeznaniach świadków – kolegów oskarżonego. Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego oraz ww. świadków: K. P., Ł. W. oraz M. D. (1) Sąd miał na względzie również to, iż znajdowali się oni pod znacznym wpływem alkoholu.

W ocenie Sądu na miano wiarygodnych zasługują zeznania świadka **M. J.**, który zeznał, że w dniu 25 października wraz z st. posterunkową A. W. pełnili służbę na terenie podległym (...) W. II. Około godziny 21:50 w W. na ul. (...) na wysokości budynku nr (...) zauważyli mężczyznę idącego chwiejnym krokiem, który po chwili wsiadł do samochodu marki O., po czym ruszył do tyłu i próbował wyjechać z miejsca parkingowego. W tym momencie funkcjonariusze Policji podeszli do samochodu i uniemożliwili oskarżonemu dalszą jazdę. Mężczyzna został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone badanie wykazało, iż kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości. Samochód został zaparkowany na ul. (...). Po wykonaniu czynności z udziałem oskarżonego został on przewieziony do (...) W. (...), gdzie został osadzony w (...) (zeznania – k. 10-11). W toku postępowania sądowego świadek podtrzymał uprzednio składane zeznania. Z uwagi na upływ czasu nie przypominał sobie zdarzenia (zeznania – k. 207-208).

Świadek **A. W.** zeznała, że patrolując ulicę (...) około godziny 20-21 zauważyli mężczyznę, który szedł chwiejnym krokiem w kierunku samochodu zaparkowanego prostopadle, tyłem do jezdni ul. (...). Gdy ten mężczyzna szedł w stronę tego samochodu, to pojazd ten był wyłączony i nikogo przy nim nie było. W pobliżu znajdowała się grupa kilku mężczyzn, jak się później okazało, znajomych oskarżonego. Mężczyzna otworzył samochód i usiadł na miejscu kierowcy. Po wejściu do samochodu mężczyzna odpalił silnik i wrzucił wsteczny bieg. Gdy policjanci zauważyli, że samochód jest w ruchu i zaczął zjeżdżać z wyznaczonego miejsca parkingowego na jezdnię, podjęli interwencję. Samochód znajdował się już wtedy tylnymi kołami na jezdni. Mężczyzna był sam w samochodzie. Wysiadł on z samochodu. Wyczuwalna była wyraźna woń alkoholu. Funkcjonariusze Policji wezwali inny patrol, ponieważ nie mieli ze sobą alkometru. Gdy policjanci wykonywali czynności z udziałem M. P., jego koledzy dopytywali się o niego. Ze względu na to, że nie była to jego rodzina, to nie udzielono im informacji. Świadek zeznała, że M. P. powiedział, że chciał jedynie przeparkować samochód (zeznania - k. 39-40). W toku postępowania sądowego świadek podtrzymała w całości uprzednio składane zeznania (protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2018 r. – k. 130).

W ocenie Sądu zeznania świadka A. W. również zasługują na miano wiarygodnych. Wyżej wymienieni policjanci zeznawali na okoliczności, o których dowiedzieli się w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych. Są to

osoby obce dla oskarżonego. Brak jest jakichkolwiek powodów, dla których osoby te miałyby zeznawać nieprawdę lub bezpodstawnie obciążać oskarżonego w swoich zeznaniach. Wskazać należy, że podczas przesłuchania przed Sądem osoby te nie pamiętały szczegółów interwencji, co jest jednak zrozumiałe z uwagi na upływ czasu oraz fakt, iż przedmiotowa interwencja była jedną z wielu tego rodzaju podczas ich służby. Z tych samych względów Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków S. B. oraz M. T..

Świadek **S. B.** zeznał, że wraz z M. T. dowozili patrolowi Policji złożony z M. J. i A. W. alkomat. Nie pamiętał szczegółów interwencji, jak również tego czy pojazd był wysunięty z miejsca parkingowego, czy stał bezpośrednio na miejscu. Świadek z pewnością nie pomagał przepchać tego samochodu, jak również nie pamięta czy oprócz kierującego samochodem marki O. były osoby postronne (zeznania – k. 61-62). Podczas przesłuchania przed Sądem świadek zeznał, że wydaje mu się, iż były jakieś osoby na miejscu zdarzenia, ale nie pamięta ile ich było (protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2018 r. – k. 130). Zeznania świadka S. B. korespondują z zeznanymi świadka **M. T.**. Świadek ten nie pamiętał szczegółów interwencji. Nie pamięta pojazdu, jakim miał kierować mężczyzna znajdujący się pod wpływem alkoholu. Nie pomagał

w przestawianiu samochodu, jak również nie widział, aby ktokolwiek w trakcie interwencji przemieszczał pojazd. Nie pamięta czy oprócz kierującego samochodem były osoby postronne (zeznania – k. 64-65, protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2018 r. – k. 131).

Sąd uznała za wiarygodne dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Ich treść nie budzi wątpliwości. Rzetelności, prawdziwości i fachowości powyższych dokumentów strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tych cech owym dokumentom odmówić.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że M. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

M. P. został oskarżony o to, że w dniu 25 października 2017 r. w W. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki O. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (wynik kolejnych badań: I – 0,86 mg/l, II – 0,97 mg/l, III – 0,92 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Odpowiedzialność na podstawie art. 178a § 1 k.k. jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego,

a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniu

z organizmu, i na to się godzi. Przepięstwo stypizowane w art. 178a jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego (*dolus directus*), jak i ewentualnego (*dolus eventualis*). Umyślnością muszą być objęte wszystkie znamiona, w tym także znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie budzi wątpliwości, iż oskarżony M. P. swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. Oskarżony, mając świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem osobowym marki O. na drodze publicznej. Jak sam wyjaśniał, tego dnia pił alkohol. Decyzja o kierowaniu pojazdem w takim stanie była nieodpowiedzialna. Podkreślić należy, że przez „prowadzenie pojazdu” należy rozumieć każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

W ocenie uruchomienie silnika przez oskarżonego, włączenie wstecznego biegu oraz doprowadzanie do przemieszczenia pojazdu, które skutkowało tym, że tylne koła pojazdu znalazły się na jezdni ul. (...), stanowi

prowadzenie pojazdu w rozumieniu art. 178a § 1 k.k. Nie ulega również wątpliwości, że ul. (...) jest miejscem, w którym odbywa się ruch lądowy.

Stan nietrzeźwości definiowany jest w art. 115 § 16 k.k. Zgodnie z tym przepisem stan nietrzeźwości zachodzi gdy zawartość alkoholu we krwi przekroczy 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przeprowadzone kolejno badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego dały następujące wyniki: 0,86 mg/l (I badanie), 0,97 mg/l (II badanie), 0,92 mg/l (III badanie).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji M. J. oraz A. W. wskazuje jednoznacznie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. Należy zauważyć, że oskarżony nie kwestionował faktu, iż wcześniej spożywał alkohol, jak również tego, że znajdował się na miejscu kierowcy w samochodzie. Odnosząc się do kwestii przepychania pojazdu na miejsce parkingowe wskazać należy, że pojazd oskarżonego jedynie tylnymi kołami znalazł się na jezdni ul. (...), a więc jego ponowne ustawienie na miejscu parkingowym nie wymagało podjęcia szczególnych działań, skoro wystarczające było jego przepchnięcie na odległość około 1 metra.

Czyn zarzucany oskarżonemu M. P. zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu stopień winy oskarżonego M. P. jest znaczny. Mężczyzna działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Wcześniej spożywał z kolegami alkohol w postaci piwa i wódki. Mając na uwadze ilość spożytego alkoholu oraz odstęp czasowy dzielący spożywanie alkoholu od uruchomienia silnika samochodu i wprawienia pojazdu w ruch, oskarżony miał świadomość, że znajduje się pod wpływem znacznej ilości alkoholu. Podkreślić należy, że oskarżony jest osobą dojrzałą życiowo, zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności własnego zachowania, a w toku postępowania sądowego nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające jego winę.

Czyn oskarżonego wypełniający znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k. charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Nadal bowiem, mimo wieloletnich kampanii edukacyjnych, jednym z głównych problemów na polskich drogach są nietrzeźwi kierujący, a alkohol jest jedną z głównych przyczyn wypadków drogowych, które niejednokrotnie mają tragiczne skutki. Oskarżony wykazał się lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych, albowiem postanowił kierować samochodem pod wpływem alkoholu. W toku postępowania sądowego nie ujawniono żadnej okoliczności, która usprawiedliwiałaby zachowanie oskarżonego. Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony został zatrzymany przez Policję tuż po uruchomieniu samochodu podczas próby wyjazdu z miejsca parkingowego.

Uwzględniając stopień winy oskarżonego, jak również stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a także inne dyrektywy wymiaru kary, w tym również uprzednią niekaralność oskarżonego, Sąd wymierzył oskarżonemu

karę 400 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Ustalając wysokość stawki dzienną, Sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych. W ocenie Sądu sytuacja rodzinna oraz zawodowa oskarżonego uzasadnia ustalenie stawki dziennej w najniższej możliwej wysokości. Oskarżony jest osobą zdrową i może podjąć pracę zarobkową. Deklaruje, że obecnie utrzymuje się z prac dorywczych. Kara ograniczenia wolności nie byłaby karą właściwą w okolicznościach niniejszej sprawy, albowiem oskarżony powinien skupić się na pracy zarobkowej. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

W punkcie IV wyroku na podstawie na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu M. P. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 października 2017 r., godz. 22:00 do dnia 26 października 2017 r., godz. 14:10, ustalając, że jest on równoważny 2 stawkom dziennym grzywny.

Czyn oskarżonego podważa zaufanie do niego jako odpowiedzialnego uczestnika ruchu drogowego, a ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wiąże się obligatoryjny obowiązek Sądu do orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (art. 42 § 2 k.k.). Zakaz ten orzeka się w granicach od roku do lat 15 – art. 43 § 1 pkt 1 k.k. Z uwagi na całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy - na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. - Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Zdaniem Sądu, taki okres stosowania wobec oskarżonego tego środka karnego, osiągnięte wobec niego zakładane przez prawo cele polityki karnej i jest adekwatną dolegliwością za przestępstwo jakiego się oskarżony dopuścił. Należy zauważyć, że stopień upojenia alkoholowego oskarżonego był znaczny. Jednocześnie na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczono oskarżonemu M. P. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 października 2017 r. do dnia 06 sierpnia 2019 r., tj. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji.

Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k., Sąd orzeka (obligatoryjnie) świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. co najmniej 10 000 złotych. Mając na uwadze treść tego przepisu, w punkcie V wyroku, Sąd orzekł wobec oskarżonego M. P. środek karny w postaci obowiązku uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000,00 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Mając na względzie sytuację rodzinną oraz finansową oskarżonego Sąd zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć oskarżonemu z pouczeniem.